

Življenje je kabaret

Izrazito modre oči, ki so se izza modrih okvirjev očal v enem trenutku zasvetile v smehu, že v drugem v dvomu in se v tretje zazrle vprašujoče, bi mu tudi zaradi dolgih, privihanih trepalnic zavidala vsaka ženska. Seveda čudovitih oči iz dvorane Mestnega gledališča ljubljanskega, v kateri je ravnokar odigral štirideseto ponovitev muzikala Kabaret, velike uspešnice, v kateri briljira, ni opaziti – tam gledalce očara paleta Uroševih vrhunskih preobrazb, energija odličnega plesa, izvrstnega petja in igre, ob kateri pozabiš, da je na odru igralec. Mlad, obetaven in več kot prepričljiv v različnih vlogah. Tudi zato, zaradi zrelega igranja, je za vloge v Hamletu, Prasici debeli in Kabaretu konec leta prejel Severjevo nagrado. Upravičeno!

Tekst: MIŠA ČERMAK, foto: IZTOK DIMC

Pri vaših dvaintridesetih letih in Severjevi nagradi je bilo zapisano, da ste zlata generacija devetdesetih let.

Res smo bili uspešna generacija, dobro smo zasidrani v slovenskih gledališčih, tudi renomirani in nagrajeni. V redu generacija smo bili (smeh), toda mislim, da nam je tudi lažje kot generaciji, ki zdaj prihaja na gledališke odre: kljub prehodnemu obdobju, ki je prinašalo spremembe, so bile drugačne možnosti. Zdaj vedno bolj težimo k Evropi, v kateri je vzorec politike, zakonodaje, zaposlovanja bistveno drugačen, kakor je bil v Jugoslaviji. Ste redno zaposleni v Mestnem gledališču ljubljanskem?

Stalni član sem, toda najprej, po končanem študiju, sem bil pol leta svobodnjak, nato sem leto in pol delal v Prešernovem gledališču v Kranju, potem pa me je Boris Kobal povabil v MGL in sem šel v službo. Ja, recimo, da je prepoznal talent.

Redna služba je lahko privilegij, lahko pa je močna spona za vse, ki ljubijo svobodo.

Res, lahko je dvorezen meč, ker vedno daješ na tehtnico, kaj je boljše: biti svobodnjak in biti razpršen po vsej Sloveniji – pa se zdaj ne bi bal, da ne bom imel dela, po drugi strani pa je morda to udobje zaposlitve v gledališču, kjer ves čas dobivaš vloge in poskrbijo zate, prijetno.

Se vam zdi, da vam je vloga Konferansjeja v Kabaretu pisana na dušo? Kot Hitler ste odlični.

Zame je vsaka vloga izziv, ne glede na to, ali

mi je blizu ali ne. Nisem seveda vedel, da mi je ta vloga blizu, sem pa vedel, da sem jo zmožen narediti. Da pa sem jo naredil, da je tako sprejeta, sem lahko samo vesel in hvaležen, vse se je poklopilo. Toda do zadnjega, do premiere nisem vedel, ali delam v pravi smeri – dokler ni publike, ne veš, ali je to, kar počneš, pravilno. Veliko delam po intuiciji. Mi je pa ta vloga absolutno pisana na dušo, ker združuje stvari, ki jih obožujem: petje, ples, igro.

Zgodba je narejena precej podobno, kakor jo poznamo iz filma. Ste želeli tako?

Jaz si namerno nisem hotel ogledati filma. Vedel sem, da delamo podobno, seveda ne kopijo, toda izhodišče je bil film – predvsem glasbeno. Koreografija je bila v osnovi Fossova, kostumografija in koncept nasploh sta stremela k originalu. Zelo veliko sem poslušal glasbo iz filma in že ob poslušanju vizualiziral tip človeka – kako poje in govori. Mislim, da je to prava kabarejska oblika, ki spada v dekadentno berlinsko obdobje tridesetih let. Sprva sicer režiser ni hotel preveč odstopanja v smislu, kaj ta človek, ki ga igram, je – je homoseksualec, zgolj zabavnik, je hudič ... Meni se je zdelo, da mora biti zelo zmuzljiv, dekadenten, na meji vulgarnega, a hkrati zelo androgen, brezspolen, zato so njegovi vdori v resno življenje znak, da je življenje kabaret in da nekdo bedi nad nami in nas usmerja – lahko je to bog ali hudič.

Pa ste šli na AGRFT res zato, ker so vas zasvojili aplavzi na amaterskih odrih?

Ja, pa saj to tako je (smeh) – sploh se ne za-

vedamo, koliko ljubiteljskih gledališč imamo, in vsi ti ljudje vedo, kaj pomeni, da se lahko igrajo in imajo odziv. To je posebna energija, ki te zelo zasvoji! Že zelo zgodaj sem se začel ukvarjati z igro, že v osnovni šoli, moj mentor pri dramskem krožku pa je igral tudi v amaterskem gledališču in nas zvalil tja: najprej smo malo statirali in uživali v druženju in prijetnem vzdušju, nato pa sem že dobil kakšno vlogo.

Ste imeli na sprejemnih izpitih tremo?

Še nikoli večje kot takrat! Vedel sem namreč, kdo so ti ljudje, ki sedijo na sprejemnih izpitih in nas ocenjujejo; vedel sem, da ta petnajstERICA veliko pomeni v gledališkem svetu. Toda prednost igralcev je, da znamo tremo obrniti v pozitivno stvar – če že ne znamo, pa vsaj zaigramo, da smo suvereni. Na sprejemnem izpitu mi je šlo v prvem krogu kar dobro, pri interpretiranju drugega teksta, ko sem kikirikal in kokodakal, pa sem videl, da so oči ocenjevalcev pogledale k meni – zanje sem postal zanimiv! Med pavzo sem na poti na kosilo po naključju srečal Borisa Cavazzo, pozneje je bil štiri leta moj mentor, in ko je šel že skoraj mimo, se je obrnil in rekel: »Lahko si brez skrbi!« Bil sem dva metra nad tlemi! No, drugi krog preverjanja je trajal krepko dlje – ko sem pozneje v gledališki pasaži prebral, da sem sprejet, sem dobesedno skočil do stropa! Med dvestotimi, trisotimi nas je bilo sprejetih enajst!

In se je življenje začelo?

Meni se je začelo z Ljubljano! Sem z Jese-nic, pri osemnajstih sem prišel sem, in to sem si želel, že to je bila prelomnica. Pa to, da sem spoznal nove ljudi, z njimi smo marsikaj počeli skupaj in smo bili kot družina. Super je bilo. Seveda pa je znotraj te dolgotrajne vznesenosti hudo valovanje: vzponi in padci.

Samozavest seveda daje tudi uspešno delo.

Ja, res je, čeprav raje vidim, da se stvari odvi-

jajo tako, kakor jim je namenjeno. Prava samozavest je fina – pri meni, ki sem po horoskopu riba, na osebni ravni ta samozavest še vedno malo šepa: malce je vse labilno. Pri službenem delu pa uspehi prinašajo veliko – pa da ne bo pomote, ne mislim zaspati na lovorikah!

To že, ampak igranje je naporno delo!

Res je, da je obremenitev, ker ni ustaljenega ritma, tempa dela, vedno je dela preveč ali premalo in nikoli ni prav! Če je človek preobremenjen, kakor sem bil sam decembra in novembra, samo čaka, da bo zbolel. Pa nisem. Velika odgovornost je vsak dan stati pred tristo ljudmi in igrati: lahko sem takrat depresiven, ekstatičen, lahko imam vročino, pa tega ljudje ne smejo vedeti! To vzame veliko energije, še več pa vaje in študijski proces – to izčrpava.

Nagrade pobožajo, vas je Severjeva nagrada pobožala po duši?

Pobožajo, kadar jih podeli stroka, in hkrati nalagajo dodatno odgovornost: imam občutek, da v prihodnje ne smem »kiksni« , da moram upravičiti nagrado. Gotovo se bo primerilo, da bom delal stvari, ki jim ne bom kos, ali da ne bo prave sinteze vseh stvari, pa bomo vsi slabe volje. Je pa res, da je bilo veliko dobrih predstav prezrtih, ker niso prišle v izbor za neki festival, kar je škoda.

Ste optimist, ali pa si to želite biti?

Sem in želim biti. Mislim, da je to stvar izbire in odločitve. Fino je, če se človek odloči za optimizem. Vem, da sem lahko v enem trenutku evforičen, pozitiven, pozoren, prijazen, v drugem trenutku pa si zaželim samote in znam biti pasji – če me kdo zmoti v nepravem trenutku, znam nehote prizadeti. Ja, sem duhovit, družaben, ljubeč, toda samoto potrebujem zato, da si spočijem od vsega. Vem pa, da je treba izkoristiti to, kar ti življenje ponuja. In to tudi želim!

Stran / Page: 36

Doseg / Reach: 143.000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 918 cm2

3 / 3

